

'HET KRUIS OM MIJN HALS GEEFT ME KRACHT'

Claartje Kruijff (45) is de nieuwe Theoloog des Vaderlands. Ze werkte na haar studie psychologie als consultant. Rond haar dertigste gooide ze het roer om. Nu is ze predikant en voorganger, onder meer in de Dominicuskerk in Amsterdam.

"Na mijn studie psychologie werkte ik zeven jaar als consultant, onder meer in Londen. Daar kreeg ik mijn eerste kind. Ik vroeg of ik parttime kon gaan werken. Daar hadden ze nog nooit van gehoord, maar het mocht. De grote baas in de VS vond dat er meer vrouwen in het management moesten komen, en mijn leidinggevende greep mijn verzoek aan om te laten zien: we houden rekening met de wensen van vrouwen. Een van de vrouwelijke partners, met kinderen, nam mij vaak op sleeptouw om te laten zien dat de combinatie moederschap én een hogere functie mogelijk was. Ik twijfelde of ik wel hogerop wilde in combinatie met de zorg voor mijn gezin en of dit wel het werk was dat ik de rest van mijn leven wilde doen.

Zonder bagage

Ik ben buitenkerkelijk opgevoed; mijn partner is katholiek. Voor onze huwelijksviering kwamen we in contact met een priester. De ruimte die hij mij gaf om over existentiële vragen te praten, trof me diep. Hij bleek orthodox-katholiek te zijn. Ik heb altijd moeite gehad met het rooms-katholieke instituut en de positie van vrouwen daarin, maar er was wederzijds respect, dus dat heb ik even geparkeerd. Hij hielp me om het leven meer te ontvangen en deed me beseffen dat mijn eigen kleine verhaal deel uitmaakt van een groter verhaal. Dat had zoveel impact dat ik besloot mijn baan op te zeggen en theologie te gaan studeren aan de Vrije Universiteit.

Sommige medestudenten kwamen uit kerken waar de vrouw niet op de kansel

Claartje Kruijff.

'Ik geef taal aan machteloosheid en tragiek'

mag staan. Dat vond ik merkwaardig en een gemiste kans; de vrouwen die hierover de strijd aangingen vond ik moedig. Zij benijdden mijn vrijheid om hierover een mening te hebben zonder christelijke bagage. Terwijl ik me verloren voelde, want ik had geen traditie om op terug te vallen, zoals zij.

Mijn ouders vonden het aanvankelijk moeilijk dat ik mijn baan opzegde om te gaan studeren. Zij hebben altijd allebei gewerkt. Ze vonden dat ik mijn eigen boontjes moest blijven doppen. Mijn man vond het prima om een tijdje alleen voor het inkomen te zorgen. Mij gaf het vrijheid: ik kon mijn carrière een nieuwe draai geven en meer bij de kinderen zijn.

Ik heb lang gezocht naar een kerk waar ik me thuis voelde. Dat werd de oecumenische Dominicus, waar mannen en vrouwen gelijkwaardig zijn. Daar ben ik gedoopt, en

ben ik later gaan werken. Toen mijn dochters klein waren, had ik deze kerk helaas nog niet ontdekt. We hebben ze katholiek laten doppen. De pastoor was een ruimdenkende man en had een vriend, dat was een publiek geheim. Hem vond ik fantastisch, maar het voelde vreemd om daar met mijn drie dochters in die conservatieve katholieke traditie te staan.

Eenzaam en mooi

Of ik ooit in een traditionele dorpskerk zal kunnen functioneren, weet ik niet. Sinds kort ben ik vriend van de remonstranten en volg ik een opleiding aan het remonstrants seminarie, omdat ik de behoefte heb om ergens bij te horen.

Het lijkt me eenzaam, maar ook mooi om de herder van een gemeente te zijn. Als zelfstandig voorganger leid ik nogal wat grote uitvaarten van jonge mensen. Als het verdriet heel groot is, pak ik het makkelijkst mijn rol als geestelijk leider. Ik doe altijd een groot kruis om, want uit de christelijke traditie haal ik mijn kracht. Vanuit deze traditie kan ik een ruimte openen om de diepste dimensie van het bestaan bespreekbaar te maken en kan ik taal geven aan de machteloosheid, het vergankelijke, de tragiek. Die ruimte en taal ontbreekt tegenwoordig in het leven van veel mensen, dus hier heb ik echt een taak te vervullen. De bron van mijn religieuze leiderschap ligt buiten mij. Ik werk vanuit een besef dat mij overstijgt, en in diepe verbondenheid met en afhankelijkheid van anderen.

Janneke Stegeman, mijn voorgangster als Theoloog des Vaderlands, maakte me ervan bewust dat zij de eerste vrouw was met deze titel sinds 2007. Ongelooflijk! Wat dat betreft vind ik het goed dat er weer een vrouw is gekozen. Mijn voorkeur ging uit naar Almatine Leene, want ik heb er bewondering voor dat zij zich heeft vrijgevochten zonder alle schepen achter zich te verbranden." •